

การแปรตามวจนลีลา ของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย

อำนาจ ปักษาสุข*

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามตัวแปรวจนลีลา ๓ แบบ ซึ่งเรียงลำดับจากวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยไปวจนลีลาที่เป็นทางการมาก ได้แก่ วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และวจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ โดยคำที่ใช้ทดสอบเป็นคำยืมภาษาอังกฤษจำนวน ๒๐ คำ แบ่งเป็นคำที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (f) ๑๐ คำ และคำที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (l) ๑๐ คำ ทั้งนี้ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ๓๐ คน ผลการศึกษาพบว่า รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) มี ๒ รูปแปร ได้แก่ [f] และ [p] โดยปรากฏรูปแปร [p] มากกว่า [f] ส่วนรูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) มี ๓ รูปแปร ได้แก่ [l] [n] และ [w] รูปแปรที่ปรากฏมากที่สุดคือ [n] รองลงมาคือ [w] และ [l] ตามลำดับ ด้านการแปรตามวจนลีลาพบว่า รูปแปร [f] และ [l] ปรากฏมากที่สุดในวจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ รองลงมาคือวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ ตามลำดับ ขณะที่รูปแปร [p] [n] และ [w] ปรากฏมากที่สุดในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ รองลงมาคือวจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และวจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ ตามลำดับ

* อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Stylistic variation in the pronunciation of final (f) and (l) in English loanwords in Thai

Amnat Paksasuk

Abstract

The purpose of this article is to study variation in the pronunciation of final (f) and (l) in English loanwords in Thai based on three styles: interviewing, passage reading and wordlist reading, representing the fairly formal, formal and very formal styles respectively. Twenty English loanwords are used in the test: 10 words consisting of final (f) and 10 words consisting of final (l). The data is collected from 30 students of the Faculty of Arts, Silpakorn University. The results show that the final (f) has two variants: [f] and [p]. The latter occurs more frequently than former. The final (l) has three variants: [l], [n] and [w]. The sound [n] occurs in the highest percentage, followed by [w] and [l] respectively. As for the stylistic variation [f] and [l] occur in the highest percentage in wordlist reading, followed by passage reading and interviewing respectively. The sounds [p], [n] and [w] occur in the highest percentage in interviewing, followed by passage reading and wordlist reading respectively.

บทนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในภาษาไทย ดังจะเห็นได้ชัดจากการที่มีการยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เฮนเดอร์สัน (Henderson, 1951, pp. 131-158) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยไว้ว่า คำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษที่มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นแบบภาษาต่างประเทศจะมีการปรับการออกเสียงให้เข้ากับรูปแบบของระบบเสียงภาษาไทย เช่น คำว่า “โฮเต็ล” (hotel) จะออกเสียงเป็น [ho: ten] เป็นต้น อย่างไรก็ตามมีการออกเสียงคำยืมหลาย

คำที่ยังคงรักษาเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงแบบภาษาต่างประเทศเอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ผู้พูดที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า “กอล์ฟ” (golf) จะออกเสียงเป็น [kɔ́f] หรือ [kɔ́p] เป็นต้น

กาญจนา นาคสกุล (Kamchana Nacaskul, 1979, pp. 151-162) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับคำยืมภาษาอังกฤษในบทความเรื่อง “A note on English loanwords in Thai” ไว้ว่า ในระยะแรกคนไทยจะออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษด้วยระบบเสียงภาษาไทย เสียงสระและพยัญชนะในคำยืมภาษาอังกฤษจะถูกแทนที่ด้วยเสียงสระและพยัญชนะในภาษาไทยที่มีลักษณะทางสัทศาสตร์ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้จะมีการใส่เสียงวรรณยุกต์ให้คำยืมเหล่านั้น รวมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงการลงเสียงหนักเบาในคำยืมภาษาอังกฤษให้มีลักษณะเหมือนการลงเสียงหนักเบาในภาษาไทย แต่ในระยะหลังคนไทยออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงกับเสียงภาษาเดิมมากขึ้น ยกเว้นเพียงเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษที่เป็นหน่วยเสียงข้างลิ้น ปุ่มเหงือก /l/ เท่านั้นที่คนไทยยังคงออกเสียงเป็นเสียงนาสิกปุ่มเหงือก [n] อยู่ เช่น คำว่า “สกล” จะออกเสียงเป็น [sake:n] และ คำว่า “ฟุตบอล” จะออกเสียงเป็น [fút bo:n] ในกรณีของเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมจากภาษาอังกฤษที่เป็นหน่วยเสียง /l/ นี้ยังพบว่าการออกเสียงพยัญชนะท้ายจะหายไป เมื่อปรากฏตามหลังสระเสียงยาว เช่น คำว่า “เมล์” จะออกเสียงเป็น [me:] เป็นต้น

การศึกษาเกี่ยวกับการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษนี้มีผู้ศึกษาไว้บ้างแล้ว อาทิ อังสนา จามิกรณ์ (๒๕๓๒) ที่ศึกษาเรื่อง “การแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก: กรณีศึกษาของข้าราชการกองทัพเรือไทย” และศิริรัตน์ ศิริวิสูตร (๒๕๓๗) ที่ศึกษาเรื่อง “การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา” เป็นต้น วิชยานิพนธ์ทั้งสองเรื่องนี้ แม้ว่าจะเป็นการศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย แต่ก็เป็นการศึกษาเมื่อหลายปีที่ผ่านมา ซึ่งหากนำมาศึกษาใหม่อาจได้ผลที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงน่าจะมีการศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยเพิ่มเติมขึ้นอีก

ด้วยเหตุที่การออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยโดยเฉพาะเสียงพยัญชนะท้ายมีทั้งแบบที่มีการปรับเสียงให้เข้ากับรูปแบบของระบบเสียงภาษาไทย^๑ และแบบที่ยังคงเสียงแบบภาษาอังกฤษเอาไว้^๒ ทำให้ผู้เขียนบทความสนใจที่จะศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย เพื่อศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้ายดังกล่าว โดยพิจารณาการออกเสียงตามตัวแปรวจนลีลาที่แตกต่างกัน

อนึ่ง ลาบอฟ (Labov, 1972, อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์วีรรัฐสินธุ์, ๒๕๔๔, น. ๑๖๐) เป็นผู้หนึ่งที่ได้ศึกษาเรื่องวจนลีลา ลาบอฟแบ่งวจนลีลาจากข้อสมมติเบื้องต้นที่ว่า การอ่านจะทำให้ภาษาเป็นทางการมากกว่าการพูด และในการอ่าน การอ่านข้อความต่อเนื่องจะเป็นทางการน้อยกว่าการอ่านคำซึ่งก็ยังเป็นทางการน้อยกว่าการอ่านคำคู่เทียบเสียง การแบ่งวจนลีลาตามแบบของลาบอฟดังกล่าวเรียงลำดับจากแบบไม่เป็นทางการไปจนถึงเป็นแบบที่ทางการมากที่สุดได้ดังนี้ ๑) วจนลีลาแบบเป็นกันเอง เป็นการพูดในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ เช่น การสนทนาระหว่างเพื่อนสนิทหรือคนในครอบครัวเดียวกัน ๒) วจนลีลาแบบระมัดระวัง เป็นการพูดในสถานการณ์สัมภาษณ์ มีลักษณะเป็นทางการมากกว่าการพูดสนทนากับเพื่อนหรือคนในครอบครัว แต่ไม่เป็นทางการเท่ากับการพูดในที่ชุมชนหรือการสัมภาษณ์งาน ๓) วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ เป็นสถานการณ์ที่เป็นทางการโดยต้องระมัดระวังการอ่าน ๔) วจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ มีลักษณะเป็นทางการมากขึ้น ต้องใช้ความระมัดระวังในการอ่านมากขึ้น ๕) วจนลีลาแบบการอ่านคำคู่เทียบเสียง เป็นสถานการณ์ที่เป็นทางการมากที่สุด ต้องระมัดระวังในการอ่านมากที่สุด

การศึกษาครั้งนี้ใช้เกณฑ์การแบ่งวจนลีลาตามแบบของลาบอฟ ซึ่งวจนลีลาที่ใช้ศึกษาเรียงลำดับจากวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยไปวจนลีลาที่เป็นทางการมาก ได้แก่ วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และวจนลีลาแบบการอ่าน

^๑ การออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่มีการปรับเสียงให้เข้ากับรูปแบบของระบบเสียงภาษาไทย ในที่นี้จะเรียกว่า “การออกเสียงแบบภาษาไทย”

^๒ การออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่มีการคงเสียงแบบภาษาอังกฤษไว้ ในที่นี้จะเรียกว่า “การออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ”

รายการคำ โดยศึกษาการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (f) ๑๐ คำ ได้แก่ เซฟ ฝิราฟ เลิร์ฟ ครีเอทีฟ สตาฟฟ์ เซฟ กอล์ฟ วินเซิร์ฟ ไมโครเวฟ กราฟ และคำที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (l) ๑๐ คำ ได้แก่ แคปซูล อีเมล ไฮเดิล เซ็นทรัล บอล ค็อกเทล สเกล เซล ไบเบิล และบิล โดยมีสมมติฐานของการศึกษาคือ ผู้บอกภาษาจะออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในลักษณะที่เป็นการออกเสียงแบบภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ และในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น ผู้บอกภาษาจะออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) เป็นแบบภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ผู้บอกภาษาที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่ได้จากการสุ่มแบบบังเอิญจำนวน ๓๐ คน ผลจากการสุ่มได้ผู้บอกภาษาเป็นชาย ๑๗ คน หญิง ๑๓ คน

เมื่อได้ผู้บอกภาษาที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ จึงเก็บข้อมูลโดยไม่ให้ผู้บอกภาษารู้ว่าการศึกษาครั้งนี้กำลังศึกษาเรื่องอะไร เริ่มจากการให้ผู้บอกภาษาอ่านบทความซึ่งในบทความจะประกอบด้วยคำที่ใช้ในการศึกษาทั้ง ๒๐ คำ (วัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ) หลังจากนั้นจะถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านซึ่งคำถามแต่ละคำถามจะนำไปสู่คำตอบที่เป็นคำยืมที่ใช้ในการศึกษา (วัจนลีลาแบบการสัมภาษณ์) สุดท้ายให้ผู้บอกภาษาอ่านรายการคำที่ละคำทั้ง ๒๐ คำ (วัจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ) ในการเก็บข้อมูลจะบันทึกการออกเสียงของผู้บอกภาษาตามวัจนลีลาที่กำหนดไว้ทั้ง ๓ แบบ แล้วนำมาถอดการออกเสียงเฉพาะคำที่ใช้ในการศึกษาเป็นสัทอักษรเพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อไป

รูปแปรและความถี่ของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l)

ในคำยืมภาษาอังกฤษเมื่อไม่แยกตามวัจนลีลา

รูปแปรและความถี่ของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) ในคำยืมภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) ในคำยืมภาษาอังกฤษ จากผู้บอกภาษา ๓๐ คน พบรูปแปร ๒ รูป ดังนี้

[f] เสียงเสียดแทรก ไม่ก้อง ริมฝีปาก ฟัน เช่น คำว่า “กราฟ” ออกเสียงเป็น [krá:f] คำว่า “เลิร์ฟ” ออกเสียงเป็น [sə:f] เป็นต้น

[p] เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ริมฝีปาก เช่น คำว่า “กอล์ฟ” ออกเสียงเป็น [kɔp] คำว่า “ฮีราฟ” ออกเสียงเป็น [ji: rá:p] เป็นต้น

การออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) ในคำยืมภาษาอังกฤษของผู้บอกภาษา พบว่าจากผู้บอกภาษาจำนวน ๓๐ คน ออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (f) คนละ ๓๐ ครั้ง ได้รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) จำนวนทั้งสิ้น ๙๐๐ ครั้ง การปรากฏของรูปแปรต่างๆ มีดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑ ความถี่ของการปรากฏรูปแปรแต่ละรูปของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f)

รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f)	ความถี่	ร้อยละ
[f]	๓๑๑	๓๔.๕๖
[p]	๕๘๙	๖๕.๔๔
รวม	๙๐๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑ รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) ที่พบมากที่สุดคือรูปแปร [p] คือพบถึง ๕๘๙ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๔๔ ส่วนรูปแปร [f] พบ ๓๑๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๕๖

รูปแปรและความถี่ของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์การออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษจากผู้บอกภาษา ๓๐ คน พบรูปแปร ๓ รูป ดังนี้

[l] เสียงข้างลิ้น ก้อง ปุ่มเหงือก เช่น คำว่า “โฮเทล” ออกเสียงเป็น [ho: tel] คำว่า “ไบเบิล” ออกเสียงเป็น [baj bó:l] เป็นต้น

[n] เสียงนาสิก ก้อง ปุ่มเหงือก เช่น คำว่า “บิล” ออกเสียงเป็น [bin] คำว่า “บอล” ออกเสียงเป็น [bɔn] เป็นต้น

[w] เสียงอัมสระ ก้อง ริมฝีปาก เพดานอ่อน เช่น คำว่า “สเกล” ออกเสียงเป็น [sa kew] คำว่า “อีเมล” ออกเสียงเป็น [wi: mew] เป็นต้น

การออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษของผู้บอกภาษา พบว่า จากผู้บอกภาษาจำนวน ๓๐ คน ออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (l) คนละ ๓๐ ครั้ง ได้รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) จำนวนทั้งสิ้น ๙๐๐ ครั้ง การปรากฏของรูปแปรต่างๆ แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒ ความถี่ของการปรากฏรูปแปรแต่ละรูปของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l)

รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l)	ความถี่	ร้อยละ
[l]	๑๕๓	๑๗.๐๐
[n]	๓๘๓	๔๒.๕๖
[w]	๓๖๔	๔๐.๔๔
รวม	๙๐๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๒ รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ที่พบมากที่สุดคือ รูปแปร [n] โดยพบ ๓๘๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๕๖ รองลงมาคือ รูปแปร [w] ซึ่งพบ ๓๖๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๔๔ ส่วนรูปแปรที่พบน้อยที่สุดคือ รูปแปร [l] ที่พบ ๑๕๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๐๐

รูปแบบการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษ

การศึกษาคำนี้ผู้บอกภาษา ๓๐ คนจะออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษทั้งที่มี พยัญชนะท้าย (f) และ (l) คนละ ๖๐ ครั้ง ดังนั้นจะได้เสียงพยัญชนะท้ายทั้งสิ้น ๑,๘๐๐ ครั้ง ทั้งนี้เสียงพยัญชนะท้ายที่ผู้บอกภาษาออกเป็น [f] และ [l] นั้นจะถือว่าการ ออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ เนื่องจากยังคงการออกเสียงแบบภาษาอังกฤษเอาไว้ ส่วน เสียงพยัญชนะท้ายที่ผู้บอกภาษาออกเป็น [p] [n] และ [w] นั้นจะถือว่าการ ออกเสียงแบบภาษาไทย เนื่องจากมีการปรับเสียงให้เข้ากับรูปแบบของระบบเสียง ภาษาไทย จากกรณีวิเคราะห์พบการปรากฏของการออกเสียงแบบภาษาอังกฤษและ การออกเสียงแบบภาษาไทยดังนี้

ตารางที่ ๓ ความถี่ของการปรากฏของรูปแบบการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษ

รูปแบบการออกเสียงพยัญชนะท้าย	ความถี่	ร้อยละ
การออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ	๔๖๔	๒๕.๗๘
การออกเสียงแบบภาษาไทย	๑,๓๓๖	๗๔.๒๒
รวม	๑,๘๐๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓ แสดงให้เห็นว่าผู้บอกภาษาออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษเป็นแบบภาษาไทยถึง ๑,๓๓๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๔.๒๒ ซึ่งมากกว่าการออกเสียงแบบภาษาอังกฤษที่พบเพียง ๔๖๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๗๘ ผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันคำยืมภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (f) และ (l) มีแนวโน้มที่จะออกเสียงเป็นแบบภาษาไทยมากขึ้น

การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l)

ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวจนลีลา

การศึกษาคำยืมนี้ได้ศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวจนลีลา ๓ แบบ คือ วจนลีลาแบบการสัมผัสภพ การอ่านข้อความ และการอ่านรายการคำ ผลการศึกษาดังนี้

การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) ตามวจนลีลา

ความถี่ของการปรากฏรูปแบบการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) สามารถแจกแจงตามวจนลีลาได้ดังนี้

ตารางที่ ๔ ความถี่ของการปรากฏรูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) แยกตามวจนลีลา

วจนลีลา	รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f)					
	[f]		[p]		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
การสัมภาษณ์	๖๒	๒๐.๖๗	๒๓๘	๗๙.๓๓	๓๐๐	๑๐๐.๐๐
การอ่านข้อความ	๑๐๑	๓๓.๖๗	๑๙๙	๖๖.๓๓	๓๐๐	๑๐๐.๐๐
การอ่านรายการคำ	๑๔๘	๔๙.๓๓	๑๕๒	๕๐.๖๗	๓๐๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔ วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์พบรูปแปร [p] มากที่สุดคือ ๒๓๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๙.๓๓ ส่วนรูปแปร [f] พบ ๖๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๖๗

วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ รูปแปร [p] พบมากที่สุดคือ ๑๙๙ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๓๓ ส่วนรูปแปร [f] พบ ๑๐๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๖๗

วจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ รูปแปร [p] พบ ๑๕๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๖๗ ซึ่งมากกว่ารูปแปร [f] ที่พบ ๑๔๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๙.๓๓

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) กับวจนลีลาทั้ง ๓ แบบ จะเห็นว่าทั้ง ๓ วจนลีลาพบรูปแปร [p] มากกว่ารูปแปร [f] เสมอ ทั้งนี้ วจนลีลาแบบการสัมภาษณ์พบรูปแปร [f] น้อยที่สุด และจะมีความถี่มากขึ้นใน วจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น ในทางกลับกัน รูปแปร [p] พบมากที่สุดในวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ และจะมีความถี่ลดลงในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น

การแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) ตามวจนลีลา

ความถี่ของการปรากฏรูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) สามารถแจกแจงตามวจนลีลาได้ดังนี้

ตารางที่ ๕ ความถี่ของการปรากฏรูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (I) แยกตามวจนลีลา

วจนลีลา	รูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (I)							
	[l]		[n]		[w]		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
การสัมผัสภาชนะ	๑๙	๖.๓๓	๑๔๑	๔๗.๐๐	๑๔๐	๔๖.๖๗	๓๐๐	๑๐๐.๐๐
การอ่านข้อความ	๔๐	๑๓.๓๓	๑๓๓	๔๔.๓๓	๑๒๗	๔๒.๓๔	๓๐๐	๑๐๐.๐๐
การอ่านรายการคำ	๙๔	๓๑.๓๓	๑๐๙	๓๖.๓๔	๙๗	๓๒.๓๔	๓๐๐	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๕ พบว่า วจนลีลาแบบการสัมผัสภาชนะ รูปแปร [n] พบมากที่สุด คือ ๑๔๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๐๐ รองลงมาคือ รูปแปร [w] ๑๔๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๖๗ และรูปแปร [l] ๑๙ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖.๓๓ ตามลำดับ

วจนลีลาแบบการอ่านข้อความ รูปแปร [n] พบมากที่สุด ๑๓๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๓๓ รองลงมาคือ รูปแปร [w] ที่พบ ๑๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๓๔ และรูปแปรที่พบน้อยที่สุดคือ รูปแปร [l] ซึ่งพบ ๔๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๓

วจนลีลาการอ่านรายการคำ รูปแปร [n] พบมากที่สุด ๑๐๙ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๓๔ รองลงมาคือรูปแปร [w] ๙๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๓๔ และรูปแปร [l] ๙๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๓๓ ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (I) กับวจนลีลาทั้ง ๓ แบบ พบว่าทั้ง ๓ วจนลีลาพบรูปแปร [n] มากที่สุด รองลงมาคือรูปแปร [w] และ [l] ตามลำดับ ทั้งนี้วจนลีลาการสัมผัสภาชนะพบรูปแปร [l] น้อยที่สุด และจะมีความถี่มากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น สำหรับรูปแปร [n] และ [w] พบมากที่สุดในวจนลีลาการสัมผัสภาชนะ และจะมีความถี่ลดลงในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น โดยในวจนลีลาการอ่านรายการคำแม้จะพบรูปแปร [n] และ [w] น้อยที่สุดจากทั้ง ๓ วจนลีลา แต่ก็ยังพบว่ามีความถี่มากกว่ารูปแปร [l] ในวจนลีลาเดียวกัน

รูปแบบการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) แยกตามวจนลีลา

เมื่อพิจารณาความถี่ของการปรากฏรูปแบบการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ที่เป็นแบบภาษาไทยและภาษาอังกฤษตามวจนลีลา ผลที่ได้เป็นดังตาราง

ตารางที่ ๖ ความถี่ของการปรากฏของรูปแบบการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) แยกตามวจนลีลา

วจนลีลา	รูปแบบการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l)					
	ออกเสียงแบบภาษาไทย		ออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ		รวม	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
การสัมภาษณ์	๕๑๙	๘๖.๕๐	๘๑	๑๓.๕๐	๖๐๐	๑๐๐.๐๐
การอ่านข้อความ	๔๕๙	๗๖.๕๐	๑๔๑	๒๓.๕๐	๖๐๐	๑๐๐.๐๐
การอ่านรายการคำ	๓๕๘	๕๙.๖๗	๒๔๒	๔๐.๓๓	๖๐๐	๑๐๐.๐๐

จากตาราง จะเห็นได้ว่า ทั้ง ๓ วจนลีลามีการออกเสียงแบบภาษาไทยมากที่สุด โดยวจนลีลาแบบการสัมภาษณ์ซึ่งไม่ค่อยเป็นทางการมีการออกเสียงแบบภาษาไทยมากที่สุด และจะมีความถี่ลดลงในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น ในทางกลับกันการออกเสียงแบบภาษาอังกฤษมีความถี่น้อยที่สุดในวจนลีลาการสัมภาษณ์ และจะมีความถี่เพิ่มมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

ผลที่ได้จากการศึกษาคั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือผู้บอกภาษาออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยเป็นแบบภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ โดยออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) เป็น [p] มากกว่า [f] ส่วนพยัญชนะท้าย (l) ออกเสียงเป็น [n] และ [w] มากกว่า [l] สำหรับการแปรตามวจนลีลาพบว่าผู้บอกภาษาจะออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษเป็นแบบภาษาอังกฤษมากขึ้นในวจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น กล่าวคือ ผู้บอกภาษาจะออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) เป็น [f] และ [l] น้อยที่สุดในวจนลีลาแบบการ

สัมภาระณ์ และจะเพิ่มมากขึ้นในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และวัจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ ตามลำดับ ในทางกลับกันผู้บอกภาษาจะออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) เป็น [p] และออกเสียงพยัญชนะท้าย (l) เป็น [n] และ [w] มากที่สุดในวัจนลีลาแบบการสัมภาระณ์ และจะลดลงในวัจนลีลาแบบการอ่านข้อความ และวัจนลีลาแบบการอ่านรายการคำ ตามลำดับ กล่าวโดยสรุปรูปแปร [f] และ [l] ปรากฏในวัจนลีลาที่เป็นทางการมาก มากกว่าในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อยกว่า ขณะที่รูปแปร [p] [n] และ [w] ปรากฏในวัจนลีลาที่เป็นทางการน้อย มากกว่าในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากกว่า

นอกจากผลการศึกษาดังกล่าวแล้ว ยังมีลักษณะที่น่าสนใจบางประการดังที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้

๑. การออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) เป็นแบบภาษาอังกฤษคือออกเสียงเป็น [f] และ [l] นั้นพบว่า ผู้บอกภาษาจะออกเสียงเป็น [f] ร้อยละ ๓๔.๕๖ (จากตารางที่ ๑) ซึ่งมากกว่า [l] ที่พบการออกเสียงร้อยละ ๑๗.๐๐ (จากตารางที่ ๒) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเสียง [f] เป็นเสียงที่เกิดที่ฐานกรณ์ส่วนหน้าคือ ริมฝีปาก-ฟัน ซึ่งสามารถออกเสียงได้ง่ายกว่าเสียง [l] ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดที่ฐานกรณ์ส่วนในคือ ปุ่มเหงือก โดยในขณะที่เปล่งเสียงต้องยกปลายลิ้นไปแตะปุ่มเหงือกหรือบริเวณฐานฟันกับปุ่มเหงือก ทำให้ออกเสียงได้ยากกว่า นอกจากนี้ยังอาจเป็นเพราะว่าคำยืมภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (l) มีรูปพยัญชนะท้ายพ้องกับคำยืมภาษาเขมรและภาษาบาลีสันสกฤตที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย คือ “ล” เช่น ในคำว่า จลาจล ต่าบล หรือกังวล เป็นต้น คำเหล่านี้ภาษาไทยจะออกเสียงพยัญชนะท้ายอย่างมาตราสะกดแม่กน [n] ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้อาจส่งผลให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (l) อย่างมาตราสะกดแม่กน [n] ด้วย ในขณะที่คำยืมภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะท้ายเป็น (f) เป็นรูปที่ไม่เคยมีมาก่อนในภาษาไทย แต่ผู้บอกภาษารู้ว่ามีในภาษาอังกฤษ ผู้บอกภาษาจึงพยายามออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษามากกว่า ด้วยเหตุนี้ผู้บอกภาษาจึงออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็นแบบภาษาอังกฤษ [f] มากกว่า [l]

๒. การแปรตามวัจนลีลาพบว่า รูปแปร [l] พบน้อยที่สุดในวัจนลีลาการสัมภาระณ์ซึ่งไม่ค่อยเป็นทางการและจะพบมากขึ้นในวัจนลีลาที่เป็นทางการมากขึ้น โดยรูปแปร [l] มากที่สุดในวัจนลีลาแบบการอ่านรายการคำซึ่งมีความเป็นทางการมาก

สำหรับรูปแปร [n] และ [w] พบมากที่สุดในวันจันลีลาการสัมภาษณ์และจะลดลงในวันจันลีลาที่มีความเป็นทางการมากขึ้น ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริวิรัตน์ ศิริวิสูตร (๒๕๓๗) เรื่อง “การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (I) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวันจันลีลาและพื้นฐานการศึกษา” แต่มีข้อแตกต่างกันเล็กน้อยกล่าวคือ ในวันจันลีลาการอ่านรายการคำ ศิริวิรัตน์พบรูปแปร [l] มากที่สุดในทั้ง ๓ วันจันลีลา และมากกว่ารูปแปร [n] และ [w] แต่การศึกษาครั้งนี้พบว่าในวันจันลีลาการอ่านรายการคำแม้จะพบรูปแปร [l] มากที่สุดในวันจันลีลาทั้ง ๓ แบบ แต่ก็ยังพบน้อยกว่ารูปแปร [n] และ [w] (จากตารางที่ ๕) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บอกภาษามีการออกเสียงพยัญชนะท้าย (I) ในคำยืมภาษาอังกฤษอย่างการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาเขมร บาลี สันสกฤตที่มีอยู่ก่อนแล้วในภาษาไทยดังที่ได้กล่าวในข้อ ๑ ด้วยเหตุนี้ผู้บอกภาษาจึงออกเสียงพยัญชนะท้าย (I) เป็น [n] มากกว่า [l]

สำหรับเสียง [w] นั้น เนื่องจากมีลักษณะคล้ายกับเสียง [l] กล่าวคือ เสียง [w] เป็นเสียงเปิดกลางช่องปาก ส่วนเสียง [l] เป็นเสียงเปิดข้างลิ้น ประกอบกับเสียง [w] เป็นเสียงที่มีฐานที่เกิดสองฐานคือที่ฐานริมฝีปากกับฐานเพดานอ่อน (กัลยา ดิงศภิทัย, ม.ร.ว., ๒๕๔๕, น. ๙๔) ส่วนเสียง [l] แม้ว่าจะเสียงที่เกิดที่ฐานปุ่มเหงือก แต่ในการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษที่มีเสียง [l] เป็นเสียงพยัญชนะท้ายนั้น ลิ้นส่วนหลังจะถูกดันสู่เพดานอ่อนจนกลายเป็นเสียงเพดานอ่อน ซึ่งลักษณะเช่นนี้เรียกว่า การทำให้กลายเป็นเสียงเพดานอ่อน (velarization) (อภิรักษ์ ธรรมพวีธิกุล, ๒๕๔๙, น. ๘๒) ทำให้เสียง [l] ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายของคำยืมภาษาอังกฤษมีลักษณะคล้ายกับเสียง [w] มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เสียง [w] เป็นเสียงพยัญชนะท้ายที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย ด้วยเหตุนี้ผู้บอกภาษาจึงออกเสียงพยัญชนะท้าย (I) ในคำยืมภาษาอังกฤษเป็น [w] มากกว่า [l]

อนึ่ง จากการศึกษาการแปรตามวันจันลีลาของการออกเสียงพยัญชนะท้าย (f) และ (l) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยของนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ทำให้พบว่าการศึกษาเรื่องการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้นยังมีข้อมูลบางแง่มุมที่น่าสนใจซึ่งยังไม่มีใครศึกษาไว้ อาทิ การศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยจากผู้บอกภาษาที่มีอายุต่างกันหรือต่างอาชีพกัน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กัลยา ติงศภักดิ์, ม.ว.ว. (๒๕๔๕). “หน่วยที่ ๒ เสียงในภาษาไทย ๒.” เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย ๓ (พิมพ์ครั้งที่ ๑๐). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กาญจนา นาคสกุล. (๒๕๒๐). ระบบเสียงภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (๒๕๓๓). สัทศาสตร์และสัทศาสตร์ปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิจิตรา แสงพลสิทธิ์. (๒๕๒๔). ความรู้เรื่องภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร. (๒๕๓๗). การแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (I) ในคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยตามวจนลีลาและพื้นฐานการศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุธิดา พูลทรัพย์. (๒๕๓๗). การแปรตามวจนลีลาของ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยกรุงเทพฯ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมปีที่ ๔ โรงเรียนศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. (๒๕๔๕). เสียงและระบบเสียงภาษาไทย. นครปฐม: ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- แสงจันทร์ ตรีภูถ. (๒๕๒๙). การแปรของ ร และ ล ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามวจนลีลา: การศึกษาการออกเสียงของผู้ประกาศข่าวประจำสถานีวิทยุกระจายเสียงภาคเอฟ.เอ็ม. ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิรักษ์ณี ธรรมทวิธิภูถ, ผู้แปล. (๒๕๔๙). สัทศาสตร์: A Course in Phonetics. กรุงเทพมหานคร: Thomson Learning.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (๒๕๔๔). ภาษาศาสตร์สังคม (พิมพ์ครั้งที่ ๓). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังสนา จามิกรณ์. (๒๕๓๒). การแปรในการออกเสียงพยัญชนะท้ายของคำยืมภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดแทรก-ปุ่มเหงือก: กรณีศึกษาของข้าราชการกองทัพเรือไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Henderson, E. J. A. (1951). The Phonological of Loanwords in Some Southeast Asian Languages. In *Transactions of the Philological Society*. Oxford: Basil Blackwell, pp.131-158.
- Karnchana Nacaskul. (1979). A Note on English Loanwords in Thai. *Studies in Tai and Mon-Khmer Phonetics and Phonology in Honour of Eugenie J.A. Henderson*. Bangkok: Chulalongkorn University Press, pp. 151-162.

สำนักหอสมุด